

Сингсакер

– Къде, по дяволите, са очите му?

Съдебният патолог Кителсен от болница „Свети Олаф“ беше извадил торбата с тялото от фризера и я беше отворил. Сега стоеше като възплъщение на скептицизма и коварно мъмреше Сингсакер. На носилката лежеше жертвата на убийството Туре Харан, доцент в Норвежкия университет за наука и технологии, с две отворени дупки в лицето, дупки, водещи до мъртъв и леден мозък.

– Ти си този, който поиска да се присъедини – обади се глас зад Сингсакер.

Уд се обърна към Турвал Йенсен, най-талантливия му колега и доверен приятел.

– Защо никой не ми е казал, че очите на жертвата са премахнати? – остро попита Сингсакер.

– Скрихме тази информация от обществеността – отвърна Йенсен.

– И откога съм част от обществеността?

– Откакто стана баща на... – Йенсен погледна към часовника – ...момиченце на 16 часа.

Сингсакер изсумтя, вътрешно омекнал. Възрастта ѝ все още можеше да се брой в часове.

– Чуй сега – рече Йенсен. – Доведох те тук. Оставах те да видиш тялото. Надявам се, че това е достатъчно, за да промениш решението си. Трябва да си вкъщи, а не да тичаш наоколо, разследвайки убийство.

Сингсакер въздъхна.

– Прав си. Но Фелиша и малката ще останат в болницата още три дни. Ще полудея, ако междуременно нямам нищо за правене.

Усещаше приповдигнато настроение и се сети за допамина на Сири.

– Тогава направи това, което всеки нормален баща би направил.

– И какво е то?

– Накарай Фелиша да състави списък за пазаруване: детска количка, кошарка, дрехи, пелени. След това купуваш малко гипсокартон и боя и оправяш детската стая.

Сингсакер осъзна, че повечето бъдещи бащи на негово място отдавна щяха да са уредили това. Дразнеше го, че Йенсен бе предположил, че не го е свършил. Искаше да се защити с това, че Ан се беше родила преждевременно. Вместо това отвърна с истината:

– От много време ме познаваш.

– Знам, че не си майстор, Уд. Но по дяволите. Намери нещо по-добро от това да се занимаваш с този случай.

– Ти какво би направил? – попита Сингсакер.

– Бих отишъл на лов.

– В началото на август?

И двамата се засмяха.

– Видяхте ли достатъчно? – прокашля се Кителсен, който се беше появил зад тях.

Сингсакер се обърна към него. Опита се да забрави това, което Йенсен му беше казал.

– Какво се е случило с очите му?

– Някой ги е издрал от черепа – сухо зави Кителсен.

– Издрал? С нокти?

– Това е предпочитаният инструмент при дрането – промърмори Кителсен.

– Как можеш да си сигурен?

– Раните не са лесни за изучаване, но открихме част от нокът в мозъчната кора.

На Сингсакер му се зави свят. Това симптом на пристрастяване ли беше? Сети се за хормоните. „Животът не е толкова прост – помисли си той. – Ако сме само хормони, защо ни привлича лудост като тази?“ Разрешаването на убийства не беше нещо, което първите хора е трябвало да умеят, за да оцелеят, нали?

– Издрал ги е цели? – попита той.

– Той или тя – отвърна Кителсен.

– Тя? – изненада се Сингсакер.

Йенсен стоеше необичайно кротко до него.

– Все още нямаме ДНК от нокътя – обясни Кителсен.

Сингсакер се замисли.

– Предполагам, че вече сте поръчали проба.

Кителсен кимна тихо. Беше напът да изпадне в задънена улица. Нещо, което щеше да е напълно нормално за него.

– Сигурно ще бъде трудно да открием попадение в регистъра – рече Сингсакер. Той погледна към Йенсен. – Нещо ми подсказва, че това няма да е личност, позната ни отпреди.

– Също толкова добра следа е огнестрелната рана, да не забравяме и патрона, който намерихме в гърдите му – каза Йенсен.

– Калибър?

– Не е сигурно. На пръв поглед бих казал 9 мм, но е възможно да е и по-тесен.

– Грунгстад ще е доволен. Имаме с какво да работим – отбеляза Сингсакер.

– Да – съгласи се Йенсен. – Но остава въпросът

дали ти трябва да работиш по това.

Сингсакер хвърли поглед към празните дупки в лицето на Туре Харан. Изпита желание да залови човека, отговорен за случая. Все пак за това ставаше дума, нали? Да бъде заловен извършителят. Да се извоюва справедливост.

– Прав си – трябваше да признае Сингсакер, когато се сбогуваше с Йенсен навън. Колегата му трябваше да го закара обратно до полицейския участък. Оттам Сингсакер имаше да измине само няколко пресечки до центъра за майки и деца в болница „Свети Олаф“.

– Прав за какво?

– Трябва да стоя настрана.

– Ами ако не успееш да го направиш?

– Тогава ти ще трябва да ме държиш настрана – засмя се Сингсакер.

– А ако не успея?

– Тогава състезанието приключва – каза Уд. – И този случай ще бъде разрешен.

И двамата се засмяха. Сингсакер въздъхна:

– Знам, че можете да се справите и без мен.

– Ти си този, който няма да се справи, ако не работи по случай – отвърна Йенсен. – Братберг със сигурност ще успее да ти намери някоя задача. Има много рутинни такива. Най-важното е да имаш време за семейството си.